

роятно, той бѣ се отлѣчилъ, тъй като тя бѣ още далеко въ дефилето. Той още веднѣжъ се опита да ме убѣди, да го оставя, да вземе коня. Но, когато азъ рѣшително му заповѣдахъ да остави коня и си върви, М. изпълни моята заповѣдь.

— Ефендимъ, моля ви, побързайте горѣ при пашата, тамъ има въоружени. . . едвамъ сега ми каза стоящия при ата Турчинъ.

Тогава азъ, безъ да губя врѣме, се качихъ по указаната ми стѣлба и при вратата въ антрето срѣцнахъ единъ възстаришекъ съ срѣденъ ржеть и прошарена брада, Турчинъ. Той бѣше облѣченъ твърдѣ елегантно съ европейски дрѣхи, но съ фесъ на главата. Лицето на Турчина бѣше блѣдно и конвулсивно се подрѣпваше. Това бѣше Еминъ Бей.

Еминъ Бей, прѣди всичко, ми поблагодари за гдѣто съмъ му билъ избавилъ живота, а подиръ ме помоли да побързамъ въ харемлика.

— Тамъ има въоружени Българи, ми каза той съ треперливъ гласъ.

Прѣди още, обаче, азъ да влѣза въ харемлика, Българитѣ, като ме видѣли да влизамъ въ двора, се спуснаха да бѣгатъ прѣзъ компулуцитѣ.

Азъ сварихъ въ харемлика испоплашенитѣ и треперящи, като листъ, ханжми. Тѣ бѣха се сгушили въ единъ жгълъ на стаята въ харемлика и почти всички бѣха безъ яшмащи. Щомъ видѣхъ, че опасността бѣ минала, азъ побързахъ да излѣза отъ харемлика.

Оказа се, че около 20—25 человекъ Българи — Старо-Загорски граждани, въоружени кой съ револверъ кой съ пищовъ и ятагани, били влѣзли въ папшовия конякъ и отишли: едни въ харемлика, други въ селямѣжка при пашата. Но въ това сѣщото врѣме, този послѣдния ме съглѣдалъ отъ далеко и успѣлъ да каже на слугата си да ме повика.

Еминъ Бей не намираше думи да ми благодари за избавлението си, може би, отъ въображаема опасностъ. Въ това врѣме дѣйде Турчина, който съпровождаше М. съ ата, пошепна нѣщо на пашата и пакъ си излѣзе.